

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

24 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Ciuru Igor în numele inculpatului Scutaru Lucian, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Bălți din 20 martie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 iunie 2018, în cauza penală în privința lui

*Scutaru Lucian XXXXX, născut la
XXXXXX, originar din s. XXXXXX, r-nul
XXXXXX, domiciliat în mun. XXXXXX,
XXXXXX, nr. XXXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.11.2016–20.03.2018;

Instanța de apel: 24.04.2018–27.06.2018;

Instanța de recurs: 14.09.2018– 28.11.2018;
23.04.2019-24.07.2019;

Instanța de recurs în anulare: 15.05.2018-21.03.2019

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Bălți din 20 martie 2018, Scutaru Lucian a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.217 alin. (2) Cod penal la 1 an închisoare.

În temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, în fapt a constatat că la 16.09.2016, aproximativ la ora 09²⁰, ofițerii de investigații din cadrul IP Bălți, N. Oleinic și D. Cucuș, aflându-se în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu în incinta Colegiului Tehnic Feroviar din mun. Bălți, situat pe str. Decebal s-au apropiat de minorul L. Scutaru și au început a comunica cu el. În timpul discuției cu ultimul, s-a observat că L. Scutaru avea un comportament neadecvat, avea vorbire neclară, iar pupilele ochilor erau mărite, fapt care a trezit suspiciuni că ultimul a consumat substanțe narcotice. L. Scutaru a fost condus la dispensarul narcologic al Spitalului Clinic Municipal Bălți pentru efectuarea expertizei, unde de către medicul-narcolog în privința lui L.Scutaru a fost întocmit procesul-verbal nr.593 din 16.09.2016 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a

alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei cu concluzia „Stabilirea faptului de consum a substanțelor narcotice marijuană și opiu”.

Ulterior, la domiciliul lui L. Scutaru, din mun. XXXXXX, XXXXXX, a fost efectuată percheziția, în cadrul căreia a fost depistat și ridicat un vas din plastic tăiat, la gura căruia se află o folie tăiată din staniol în formă de capac, cu miros specific, care a fost împachetat într-un pachet și sigilat cu sigiliul 105 MAI RM. Conform raportului de expertiză nr.34/12/2-R-1818 din 07.10.2016, pe pereții sticlei din masă plastică, ridicate de la L. Scutaru au fost depistate urme de rășină de cannabis cu masa 0.044 gr. și 0.008 gr., adică proporții mari, pe care acesta o păstra fără scop de înstrăinare.

3. Sentința a fost contestată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui L. Scutaru să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale.

În argumentarea apelului a menționat că la stabilirea pedepsei instanța de fond a admis încălcarea art.70 alin.(3) Cod penal, or, aceasta nu era în drept să numească inculpatului o pedeapsă mai mare de 6 luni închisoare, dat fiind faptul că L. Scutaru la momentul comiterii infracțiunii era minor, iar sancțiunea art.217 alin.(2) Cod penal prevede pedeapsă cu închisoare de până la 1 an. Procurorul a mai menționat că, inculpatului urmează a i se numi o pedeapsă mai blândă decât închisoarea și anume cea sub formă de amendă, care își va atinge scopul prevăzut de art.art.61, 75 Cod penal.

3.1. Împotriva sentinței a declarat apel și avocatul I. Ciuru în numele inculpatului, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, invocând următoarele:

- infracțiunea prevăzută de art.217 alin.(2) Cod penal s-a produs în rezultatul unei provocări, fiind suspect faptul că așa-numitul Iurie împreună cu L. Scutaru au consumat droguri la data de 15.09.2016, iar mai apoi la data de 16.09.2016 polițiștii au venit direct la școală la L. Scutaru, descoperind infracțiunea comisă o zi mai devreme, însă fără a depista și pe cealaltă persoană implicată în consumul de droguri, adică pe așa-numitul Iurie;

- din raportul de expertiză nr.34/12/2-R-1818 din 07.10.2016 nu rezultă de unde a fost depistată cantitatea de 0,008 gr. rășină de cannabis. În raportul menționat este indicat că, cantitatea de 0,044 gr. rășină de cannabis a fost depistată pe pereții vasului din plastic, însă nu este nici o specificare cu privire la obiectul pe care a fost depistată cantitatea de 0,008 gr. rășină de cannabis;

- concluzia precum că, cantitatea rășinii de cannabis, depistată pe vasul din plastic ridicat de la domiciliul lui L. Scutaru, constituie proporții mari, este eronată, deoarece cantitatea de 0,044 gr. rășină de cannabis nu constituie proporții mari;

- la stabilirea pedepsei instanța de fond a încălcat prevederile art.70 alin.(3) Cod penal și art.75 Cod penal, or, în speță s-a constatat că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune ușoară în timpul minoratului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 iunie 2018, apelul declarat de avocatul Ig. Ciuru în numele inculpatului a fost respins ca nefondat.

Apelul declarat de acuzatorul de stat a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care L. Scutaru a fost condamnat în baza art.217 alin.(2) Cod penal (în red. de până la 07.11.2016) cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale, echivalentul a 8 000 lei.

În rest, sentința a fost menținută.

5. În decizia adoptată instanța de apel a relevat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al

pertinenței, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii.

Verificând argumentele invocate în apelul avocatului Ig. Ciuru în numele inculpatului, Colegiul penal a ajuns la concluzia că, acestea sunt nefondate fiind combătute de probele anexate și circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și verificate în cadrul procedurii de examinare a apelului.

Colegiul a menționat că, inculpatul nu a negat consumarea substanțelor narcotice, însă susține că a fost provocat de cunoscutul său pe nume Iurie. Astfel, instanța de apel a respins argumentul cu privire la provocare la săvârșirea infracțiunii, menționând că inculpatul nu a fost provocat de a consuma droguri de către un colaborator al poliției sau angajat al altor organe de drept, ci a consumat la propunerea cunoscutului său cu care se știa.

În opinia instanței, sunt declarative argumentele din apelul părții apărării, precum că din raportul de expertiză nr.34/12/2-R-1818 nu rezultă de unde a fost depistată cantitatea de 0,008 gr. rășină de canabis. În partea descriptivă a raportului de expertiză nominalizat, expertul a indicat că - pe pereții agrafii din masă plastic și hârtia din staniol, au fost depistate urme de rășină de canabis, în care a fost depistat componentul activ-tetrahydrocannabinol, prin urmare se atribuie către substanțe narcotice. Cantitatea rășinii de canabis alcătuiește 0,044 gr. și 0,008 gr., total 0,052 gr., materie uscată. Astfel, deși în concluzia raportului expertul a omis de a indica hârtia de staniol, faptul dat nu afectează legalitatea acestui raport și nu constituie temei de nulitate a raportului, în concluzia raportului fiind totuși indicată masa totală a rășinii de canabis depistată pe sticla ridicată la Scutaru Lucian, inclusiv masa de 0,008 gr. de pe hârtia de staniol. Probele cauzei confirmă în afara oricărui dubiu, că inculpatul Scutaru Lucian a păstrat asupra sa droguri, fără a fi stabilit scopul de desfacere a lor, pe care le-a consumat în apartamentul său împreună cu persoana pe nume Iurie.

Soluționând chestiunea referitor la categoria și termenul de pedeapsă Colegiul penal a reținut că, la aplicarea pedepsei lui L. Scutaru instanța nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile art.70 Cod penal și eronat i-a aplicat pedeapsă ce depășește limita maximă admisibilă. Astfel, s-a menționat că sancțiunea art.217 alin.(2) Cod penal prevede pedeapsa închisorii de până la 1 an și luând în considerație prevederile art.70 alin.(3) Cod penal, maximul pedepsei se reduce la jumătate, limita maximă constituind 6 luni închisoare. În speță, era posibil de stabilit pedeapsa maximă inculpatului de 6 luni închisoare și nu 1 an după cum a decis instanța de fond.

Din aceste motive, Colegiul a conchis că sunt întemeiate argumentele procurorului din apel, privind greșita individualizare a pedepsei.

În consecință, instanța de apel ținând cont de prevederile art.75 alin.(2) Cod penal, a considerat oportun a-i stabili inculpatului pedeapsă sub formă de amendă la limita minimă a sancțiunii normei penale, pedeapsă care în opinia instanței de apel este echitabilă și suficientă, care va duce la atingerea scopurilor pedepsei penale și la corectarea și reeducarea inculpatului.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel cu recurs ordinar a contestat-o avocatul Ig. Ciuru în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, invocând următoarele argumente:

- hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;
- instanța de apel neîntemeiat a respins argumentele apărării referitor la provocarea inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(2) Cod penal;
- concluzia instanței de apel referitor la faptul că provocarea este posibilă doar în mod direct din partea poliției, este eronată și contravine jurisprudenței CEDO și anume cauza

Vanyan vs Rusia din 15.12.2015, unde Curtea a constatat că problema provocării poate fi pusă chiar și în situațiile în care activitatea respectivă a fost efectuată de către o persoană privată, care a acționat ca un agent sub acoperire, în timp ce aceasta a fost organizată și condusă de către colaboratorii de poliție;

- în cazul în care un acuzat susține că a fost provocat la săvârșirea unei infracțiuni, instanțele de judecată trebuie să examineze minuțios materialele cauzei, deoarece pentru a îndeplini cerința unui proces echitabil în sensul art.6 CoEDO toate probele obținute în rezultatul provocării de către poliție trebuiau să fie excluse, or organul de urmărire penală nu a prezentat probe că anterior datei de 15.09.2016 L. Scutaru ar mai fi consumat substanțe narcotice sau că este consumator de droguri.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 28 noiembrie 2018 recursul declarat a fost respins ca fiind depus peste termen.

În argumentarea deciziei adoptate instanța de recurs a relevat că decizia contestată a fost pronunțată integral în prezența inculpatului și apărătorului acestuia la 18.07.2018, iar recursul ordinar l-au declarat cu depășirea termenului de 30 de zile prevăzut la art.422 Cod de procedură penală, or, recursul ordinar a fost declarat de inculpat la 21.08.2018 (potrivit ștampilei de pe plic.

8. Decizia instanței de recurs a fost contestată cu recurs în anulare de către avocatul Ig. Ciuru în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de recurs, dat fiind faptul că, concluzia privind declararea recursului peste termen este eronată și contravine chitanței nr.DS3121064436AS/1 eliberată de Poșta Moldovei, care confirmă că recursul a fost depus la oficiul poștal la data de 20.08.2018, adică în termenul prevăzut la art.422 Cod de procedură penală.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 21 martie 2019 recursul în anulare declarat a fost admis, casată decizia și dispusă rejudecarea cauzei la etapa admisibilității în principiu a recursului ordinar de către aceeași instanță de recurs.

10. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art.424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art.427 CPP, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului. Or, art.427 alin.(1) CPP, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit textului recursului declarat de avocat în numele inculpatului acesta invocă temei de casare a deciziei instanței de apel pct. 6) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci *când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

În esență, recurentul critică hotărârile adoptate de instanțele ierarhic inferioare din motiv că acestea nu au dat o apreciere corespunzătoare probelor cercetate. În opinia apărării

ele nu sunt suficiente și nu demonstrează indubitabil vinovăția inculpatului de cele incriminate prin rechizitoriu, mai mult - că a fost provocat să comită această infracțiune.

Verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide că, toate cele invocate sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de respingere, ca nefondat, a apelului declarat, cu menținerea sentinței atacate fără modificări, a respectat prevederile legale, adoptând o soluție legală, corectă și întemeiată.

În primul rând, relevant este de menționat că la această etapă a procedurilor instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea soluției de condamnare în privința lui L. Scutaru în baza art.217 alin.(2) Cod penal.

Totodată, în același context, se remarcă că pentru a constitui temei de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește aprecierea probelor, ci discrepanța dintre cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. În cauza deferită judecătii, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs. Mai mult, raportând cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal reține că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre necesitatea menținerii sentinței și just a apreciat probele administrate în cauză, care dovedesc indubitabil vinovăția lui L. Scutaru de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(2) Cod penal.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, verificând materialele dosarului, Colegiul penal specifică faptul că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței.

Astfel, soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art.100 alin.(4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce.

De altfel, corect instanțele de fond au pus la baza condamnării lui L. Scutaru următoarele probe: declarațiile inculpatului, declarațiile martorilor N. Oleinic și Gh. Guțu, precum și: procesul verbal nr.593 din 16.09.2016 privind examinarea medicală de constatare a faptului consumului de alcool, stării de ebrietate și naturii ei (f.d.3); procesul verbal de efectuare a percheziției la domiciliul lui L. Scutaru (f.d.14); raportul de constatare tehnic științific nr.34/12/2R-1738 din 22.09.2016 (f.d.20-21); raportul de constatare tehnic științific nr.34/12/2R-1818 din 07.10.2016 (f.d.28-30).

Față de cele ce preced, Colegiul penal expune opinia că, la caz, s-a demonstrat cu certitudine, prin probele administrate și cercetate de instanțele ierarhic inferioare, că L. Scutaru, a înfăptuit circulația ilegală a substanțelor narcotice, manifestată în transportarea și păstrarea substanțelor narcotice, fără scop de înstrăinare.

Prin urmare, instanța de recurs, în confirmarea acestei versiuni, ține să reitereze că, prin **păstrarea** de substanțe narcotice se înțelege orice acțiune premeditată legată de aflarea

ilicită a acestor substanțe în posesia celui vinovat (păstrarea asupra sa, în încăperi, în locuri special adaptate, în ascunzișuri, mijloace de transport, propuse pentru depozitare temporară etc.). Totodată, nu are importanță cât timp persoana păstrează ilicit aceste substanțe, infrafracțiunea având un caracter continuu. Păstrarea substanțelor respective este o continuare firească a procurării sau a preparării (uneori și a transportării, expedierii etc.) acestora.

Prin **transportarea** de substanțe narcotice, se presupune deplasarea acestora dintr-un loc în altul, inclusiv în limitele unei și aceleiași localități, săvârșită cu utilizarea oricărui tip de transport sau a unui obiect utilizat ca mijloc de transport, indiferent de locul păstrării substanțelor strămutate, în interiorul teritoriului vamal al Republicii Moldova.

Toate aceste elemente componente ale infrafracțiunii imputate inculpatului prin actul de sesizare a instanței au fost efectuate de inculpat în circumstanțele descrise în rechizitoriu și corect au fost reținute în sarcina acestuia. Careva dubii în privința acțiunilor întreprinse de L. Scutaru privind păstrarea și transportarea substanțelor narcotice, fără scop de înstrăinare, nu au fost stabilite de instanțe, totodată nefiind prezent nici elementul provocării sau instigării inculpatului la comiterea infrafracțiunii date.

Așa dar, cu privire la pretinsa provocare și instigare la săvârșirea infrafracțiunii de către o persoană pe nume „Iurie”, instanța de recurs se raliază la poziția instanței de apel și susține integral raționamentele formulate de instanță în vederea respingerii acestei ipoteze.

În această ordine de idei, Colegiul penal opinează că corect a statuat instanță de apel asupra faptului că: „inculpatul nu a fost provocat de a consuma droguri de către un colaborator de poliție sau angajat al altor organe de drept, dar a consumat marijuana la propunerea cunoscutului său ..., ulterior a păstrat la sine dispozitivul cu ajutorul căruia a consumat drogurile, pe care s-au păstrat o parte din substanțele narcotice (...)”.

Referitor la argumentul avocatului Ig. Ciuru precum că conform practicii CEDO cauza Vanyan vs Rusia problema provocării poate fi pusă chiar și în situațiile în care activitatea respectivă a fost efectuată de către o persoană privată, care a acționat ca agent sub acoperire, în timp ce aceasta a fost de fapt organizată și condusă de către colaboratorii de poliție, Colegiul penal reține că cauza nominalizată este irelevantă speței. Or, în cauza respectivă Curtea a constatat încălcarea art. 6 par. 1 CoEDO – dreptul la un proces echitabil și a consemnat „*reclamantul a menționat că OZ a acționat după instrucțiunile poliției. Ea a fost de acord să ia parte la o „achiziție de testare” de droguri pentru a-l incrimina pe solicitant în comerțul cu droguri și i-a cerut să obțină droguri. Nu există nicio dovadă că, înainte de implicarea OZ, poliția avea motive să-l suspecteze pe solicitantul traficului de droguri. O simplă declarație în instanță a polițiștilor potrivit căreia aveau informații despre implicarea reclamantului în comerțul cu droguri, care, se pare, nu a fost cercetată de instanță, nu ar putea fi luată în considerare. Poliția nu s-a limitat la o investigație foarte pasivă a activităților infracționale ale reclamantului. Nu există niciun motiv să credem că crima ar fi fost comisă fără implicarea de mai sus a OZ. Prin urmare, instanța concluzionează că poliția a provocat infrafracțiunea de consum de droguri la cererea OZ. Reclamantul a fost găsit vinovat de participarea în comun la achiziția și deținerea de heroină în partea legată de achiziționarea unui medicament pentru OZ, bazată în principal pe dovezi obținute în urma operațiunii poliției, inclusiv mărturii ale OZ și ale ofițerilor de poliție ai EF și MB. Astfel, intervenția poliției și utilizarea probelor obținute ca urmare a declanșării procedurilor penale împotriva reclamantului au subminat iremediabil justiția instanței.*” Astfel, în cauza Vanyan vs Rusia, Curtea a constatat că, deși provocarea a fost efectuată de către o persoană privată, aceasta a acționat ca agent sub acoperire după instrucțiunile poliției, or, dânsa a fost de acord să ia parte la o „achiziție de testare”.

În prezenta speță nu s-a constatat nici un indiciu care ar confirma că, persoana pe nume „Jurie” la propunerea căreia, după versiunea inculpatului, ultimul a consumat substanțe narcotice, ar fi acționat la instrucțiunea poliției.

Așadar, ținând cont de cele menționate mai sus Colegiul penal conchide că, instanța de apel a examinat cauza multilateral, adoptând o decizie motivată și argumentată, care conține răspunsuri clare asupra tuturor motivelor invocate.

Prin urmare, sunt neîntemeiate motivele apărătorului care susține că, inculpatul a comis infracțiunea fiind provocat de o persoană pe nume „Jurie”, fiind încălcat dreptul la un proces echitabil. Acest argument a fost verificat și analizat, iar faptul că instanța de apel nu a apreciat probele în modul solicitat de autorul recursului, nu constituie motiv de a afirma că a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art.6 CEDO.

Noțiunea de proces echitabil presupune că instanța națională trebuie să examineze, în mod real, problemele esențiale care i-au fost supuse dezbaterii, astfel, un argument a cărui influență poate fi decisivă pentru soluția în speță necesită ”*un răspuns specific și explicit*” (*cauza Ruiz Torija vs Spania din 09.12.1994*), așa cum s-a procedat, de altfel, în speța supusă judecării.

Generalizând cele menționate, Colegiul penal conchide că argumentele invocate de recurent privind nevinovăția lui L. Scutaru nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate.

Prezenta circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

11.În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Ciuru Igor în numele inculpatului Scutaru Lucian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 iunie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Scutaru Lucian**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 august 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac